

Maite Carranza - Irene Iborra

ELS
SET
CAVERNÍCOLS

CONTRA ELS FANTASMES DEL BOSC

Estrella Polar

ELS
SET
CAVERNÍCOLES

CONTRA ELS FANTASMES DEL BOSC

Maite Carranza - Irene Iborra

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Els set cavernícoles

© del text: Maite Carranza i Irene Iborra, 2015
© de les il·lustracions d'interior i coberta: Iosu Mitxelena, 2015
© Editorial Planeta, S.A., 2016
© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate

Primera edició: febrer del 2016
ISBN: 978-84-16520-17-6
Dipòsit legal: B. 216-2016
Imprès a Egedsa
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

1. El liró gris — 11
2. Les bales — 21
3. El riu gelat — 29
4. Al bosc encantat — 39
5. L'ós llaminer — 49
6. Enfil·lar-se a l'arbre — 55
7. Els fantasmes del bosc — 65
8. El rusc de mel — 73
9. Morir dolçament — 79
10. La mel miraculosa — 85
11. Les abelles assassines — 91
12. L'àvia sàvia — 101
13. L'invent de la sabatilla — 107
14. El liró enamorat — 115

1 EL LIRÓ GRIS

—Mireu! —va cridar el Cromi als seus amics—.

EL GLIS-GLIS EM SEGUEIX A TOT ARREU!

L'Orgúllia, la Baba, el Kakatu, l'Ululú i el Roco van deixar d'empaitar-se pel prat i es van amuntegar al voltant del Cromi per comprovar el **fenomen**.

—Glis-Glis, anem! —va ordenar el Cromi a la seva mascota.

I va començar a caminar.

El Glis-Glis, que era un petit **liró gris** que li havia regalat el Crom, el seu pare, va sortir darrere seu, obedient, amb la cua ben dreta.

—**PER UN GRAPAT DE MOSQUES!** És veritat! —es va sorprendre l'Orgúllia.

El lironet no se separava del Cromi.

—El tractes tan txa-txi-txú que es pensa que ets la seva mama —va deduir la Baba amb timidesa.

Potser la Baba tenia raó. Quan el seu pare Crom el va trobar a la vora del bosc, el petit liró estava **perdut** i espantat. El Cromi l'havia alimentat amb nous i castanyes i havia dormit al seu costat.

L'Ululú, el fideu, va acostar una mà per acaronar la mascota del Cromi.

—Està **grassonet**, i fa moooooolt bona oloooooor... Mmmm...

El Cromi no s'ho podia creure... Potser l'Ululú estava suggerint que el Glis-Glis...

—**EL MEU LIRÓ NO ES MENJA!** És el meu **amic!** —va cridar immediatament.

—El Cromi té raó, Ululú, tu no et menjaries la Baba, oi? —va reflexionar l'Orgúllia.

L'Ululú, sorprès, va mirar-se la Baba de dalt a baix amb curiositat. La Baba, per si de cas, va fer un pas enrere, **desconfiada**.

L'Ululú sempre estava **famolenc**.

—Podríem jugar amb ell —va suggerir el Roco.

—Bona idea —va aprovar l'Orgúllia, que era la més resolutiva—. A què juguem?

—Ens el **passem** com si fos una pilota i a qui li caiqui a terra es tira al riu —va deixar anar el ganàpia del Roco, tan fresc.

El Cromi es va posar davant del seu liró per protegir-lo del bèstia del Roco.

—Si poses les teves grapes damunt del Glis-Glis, t'omple el cap d'aranyes.

El Roco era molt gran i molt fort, però les aranyes li feien **pànic**.

—No t'hi atreviràs! —el va reptar el Roco, fent un pas endavant.

—**ÉS CLAR QUE SI!** —va respondre al desafiament el Cromi, tot i ser molt més escanyolit.

Es va dirigir cap a una teranyina, va capturar l'aranya per una pota i la va sacsejar davant del nas del Roco.

—**AAAAAAAHH!** —va cridar el Roco fugint escagarrinat. El seu bram es va sentir fins a territori neandertal.

L'Orgúllia es va encarar amb el Cromi.

—I ara què? Has espantat el Roco i ja no podem jugar —va fer una ganyota d'enuig i va xutar una pedra—. Doncs me'n vaig.

—Jo també me'n vaig, vull esmorzar —s'hi va afegir l'Ululú—. Baba, m'acompanyes per dir-me què és **verinós** i què no?

I tots tres van girar cua i van marxar. El Cromi es va quedar glaçat. Marxaven? El deixaven sol?

—Això, aneu, aneu! **NO VULL JUGAR AMB VOSALTRES MAI MÉS!** —va cridar enfadadíssim.

Només es va quedar el Kakatu, el fill del cap Gallestarrufat.

—Em deixes tocar la teva rata? —li va preguntar el Kakatu educadament.

El Cromi va assentir i el Kakatu va acariciar l'animaló.

—Quina pell tan **suau** que té... i quin color gris tan afavoridor...

El Cromi va somriure. El Kakatu tenia tota la raó, el Glis-Glis era molt i molt maco. El Kakatu el mirava embadalit.

—Quant fa de llarg?

—Doncs... una mà de les meves —va calcular el Cromi.

El Kakatu semblava decebut.

—Vaja... Necessitaria més que els dits d'una mà per fer-me una **capa**.

—U-u-na ca-cap de pe-pell de li-liró? —va balbucejar el Cromi sense creure-s'ho.

—Quedaria preciosa —va sospirar el Kakatu, que era molt **presumit**.

El Cromi, només d'imaginar-s'ho, es va posar malalt.
El seu estimat Glis-Glis convertit en una capa!

—Fora! Vés-te'n! **TAMPOC VULL JUGAR AMB TU
MAI MÉS!** —va dir enfurismat.

I es va quedar **sol** com un mussol.

